

နတ်ထိပ်တောင်ပေါ်က ကလေးကဗျာ

ဝင်းအောင် (အောင်ပန်း)

နတ်ထိပ်တောင်ပေါ်က ကလေးကဗျာ

ဝင်းအောင်(အောင်ပန်း)

ရွာငယ်သို့ ခြေချလိုက်သည်နှင့်အဓိကရတောင်တစ်တောင်ကို စတင်ထိတွေ့ရသည်။ နတ်ထိပ်တောင်။ အဝေးက ကြည့်လျှင် မိုးသို့ ထိုးတက်နေသည့်အလား တိမ်ဝွမ်းစိုင့်များက ထွေးဖက်ထားသည်။ ဝင်လုဆဲနေရောင်ပျံပျံတွင် မြူခိုးများ ရက်ရှယ်ထားသဖြင့် ပန်းနုရောင်သမ်းနေသည်။ စိုင့်လော၊ ဆတ်လော၊ ငှက်နှင့်စောရွှေငှက် မြည်ကြွေးသံက တောင်ခြေတစ်ခုလုံး ညံ့နေသည်။ နွားဝန်တင်တို့၏ ခလောက်သံမှာ ဒိုးဒိုးဒေါင်ဒေါင် မြည်နေသည်။

ကိုးရာစုနောက်ပိုင်းခန့်တွင် တိဗက် မြန်မာအုပ်စုဝင်လူမျိုးစုများသည် တရုတ်ပြည်အနောက်ဖက်ဒေသမှ တစ်မိမ့်မိမ့်ဝင်ရောက်လာပြီး ဤနတ်ထိပ်တောင်လမ်းကြားမှတစ်ဆင့် နွားပုလားပုတို့ဖြင့် မြန်မာပြည်မြေပြန့်အရပ်ရပ်သို့ သက်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ရှေးမြန်မာလူမျိုးစုများဖြန့်ကျက်ရာ သက်ဆင်းရာ နတ်ထိပ်တောင်လမ်းကြားကား သမိုင်းတွင် ထင်ရှားနေသည်။ ထိုနတ်ထိပ်တောင်လမ်းကြောနှင့်မြေလတ်တစ်ဝိုက်နေရစ်သူတို့ကလည်း "နတ်ထိပ်တောင်"မှာ သူတို့အတွက် ကဗျာဖွဲ့စရာအကြောင်းအရာ ဖြစ်လာသည်။

နတ်ထိပ်က ကျူး၊
ရှိုဘူးတဲ့ မောင့်အပြင်၊
ရှမ်းမြို့ ကိုးခွင်၊
ရှမ်းကိုးခွင် မောင့်အပြင်မရှိ၊
တပြေထောင် တကောင်ပေါက်တယ်၊
ထွန်းမြောက်ပါဘိ။

၎င်းကဗျာ၌ မိန်းမပျိုမှာ မိမိချစ်သူအား နတ်ထိပ်နယ်တစ်ဝိုက်တွင် မည်သူနှင့်မျှ အယှဉ်မခံနိုင်ကြောင်း၊ တစ်နိုင်ငံတွင် တစ်ဦးသာ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်ရှိကြောင်း၊ ဂုဏ်ပြုတင်စားလေသည်။

ဘောက်ကယ်တီးရိုး၊
ထမင်းချိုး၊
ဒို့ဖိုးကုန်သည် လာလိမ့်မယ်၊
ဘာဟင်းချက်မလဲ၊
ဒေါင်းလန်းမှောက်ခုံ၊
ဗုံလုံသီးဟင်း ချက်ထားမယ်။ ။

နတ်ထိပ်တောင်လမ်းကြားမှာ တိဗက်မြန်မာအုပ်စုဝင် လူမျိုးစုများ ဖြန့်ကျက်ရာတွင် နွားပုတို့ အသုံးပြုခဲ့သည်ဟုဆိုခဲ့ပါသည်။ ထိုနွားပုတို့ဖြင့် ဖြတ်သန်းရာ၊ နွားဝန်တင်လမ်းတစ်လျှောက်၊ နွားဝန်တင်ကုန်သည်များ စခန်းချ နားခွဲနေခဲ့ပေမည်။ စခန်းချရာနေရာ၌ ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြမည်။ နွားဝန်တင်ကုန်သည်တို့၏ ထမင်းချိုးနှင့်ထမင်းကျန်များကို ကလေးသူငယ်များအား ကျွေးမွေးပြုစုကြမည်။ ကလေး

သူငယ်တို့က ကျေးဇူးတုန့်ပြန်သည့်အနေဖြင့် အထက်ပါကဗျာကို သီဆိုကြသည်။ ၎င်းကဗျာတွင် ဘောက်ကယ်မှာ ဝါးလက်ခုပ်ကို ဆိုလို၍ ကုန်သည်မှာ နွားဝန်တင်ကုန်သည်ကို ဆိုလိုပါသည်။

ဘောက်ကယ်တီးတီး၊

ဘကြီး လာလာ၊

ငှက်ပျောချိုနဲ့ ကြံချိုပါ။

ဘောက်ကယ် တီးတီး၊

ဘကြီး လာလာ၊

ငှက်ပျောချိုနဲ့ ကြံချိုပါ။

နွားဝန်တင်ကုန်သည်နှင့်ကလေးသူငယ်တို့မှာ အထူးကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးနေသည်။ နွားဝန်တင်ကုန်သည် လာလျှင် သူတို့အတွက် ချိုမွှေးသောငှက်ပျောသီးနှင့်ကြံများ ပါလာမည်ကို အတပ်သိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကလေးသူငယ်တို့က နွားဝန်တင်ကုန်သည်တို့ကို မျှော်နေကြသည်။ လူကြီးမိဘတို့ကလည်း ကလေးသူငယ်တို့ ငိုလျှင် "ဘောက်ကယ်တီးတီး၊ ဘကြီး လာလာ၊ ငှက်ပျောချိုနဲ့ ကြံချိုပါ" ဟူသောကဗျာဖြင့် ချော့မြူကြသည်။

တုံ့တင်လေး တုံ့တင်၊

ပွေးလှဆင်၊

တုံ့တင်လေး တုံ့တေး၊

နော်တခေါ်ဈေး၊

လေးပင်တိုင် တွင်းမတူး၊

သားပဲ့လှတယ်၊

ကျူးလေးလေးကျူး။ ။

နော်တခေါ်မှာ ပွေးလှမြူအနောက်ဖက်တွင်ရှိသော အရပ်ဖြစ်သည်။ ရှေးက ငါးရက်လျှင်တစ်ဈေး ခင်းကျင်းကြသည်။ ငါးရက်တစ်ဈေး ခင်းကျင်းသည့်ပြင် ဝေးလံသောအရပ်ဒေသမှလာရောက် ဈေးရောင်းကြသဖြင့် ဈေးဆိုင်များကို အခိုင်အခန့်မလုပ်၊ လေးပင်တိုင် တဲလေးများ ထိုး၍ ရောင်းချကြသည်။ ထိုနော်တခေါ်ဈေးကို ဆင်ဖြင့် သွား၍ ဈေးရောင်းပုံကို ကလေးငယ်အား ပြောပြ၍ ချော့မြူထားပါသည်။

ဦးဦလေ ဦးဦ၊

ငှက်ကြီး ပေါင်မွှေးထူ၊

အိပ်ပါတော့လား၊

ငန်းတော်ခြေနဲ့ မြွေမင်းသား၊

ဦးဦလေ ဦးဦ။ ။

အထက်ပါကဗျာတွင် ရှေးပုံပြင်ထဲမှ ငှက်ကြီးနှင့်မြွေမင်းသားအကြောင်းကို ပြောပြ၍လည်း ချစ်စဖွယ်ကလေးငယ်အား ချောမြို့ထားသည်။ ကလေးငယ်တို့ကလည်း ငှက်ကြီးနှင့်ထူးဆန်းသော မြွေမင်းသားအကြောင်းကို ကြားနာရင်း အိပ်ပျော်ခဲ့ကြသည်။

စိန်တာလီ ကြိမ်ပုခက်ကယ်နဲ့၊
အိပ်အောင်သာ မေမေကျူးမယ်၊
အိပ်တော့ ချစ်ဦး၊
ပုခက်လေးရယ်တဲ့ နံ့သာ၊
ကြိုးလေးမွှာ၊
အိပ်အောင်သာ မေမေလွဲမယ်၊
အိပ်တော့ ချစ်ခဲ။ ။

သမီးငယ်နှင့်သားငယ်တို့အိပ်သော ပုခက်မှာ ကြိမ်ပုခက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အမွှေးနံ့သာတို့ ဆွတ်ပျံ့လှိုင်နေသည်။ ပုခက်ကြိုးလေးချောင်းတွင် ပန်းပွားများ တပ်ထားသဖြင့် ကြည့်၍ ကောင်းနေသည်။ ကလေးငယ်မှာ လှသောပန်းပွားနှင့်မွှေးသောရနံ့ကို ခံစားရင်း အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

အမယ်လေး ချီလို့သိပ်တယ်၊
လေးမြိတ်စ ဗုံကြီးပေါ်မှာ၊
ပျော်ပြန်ပေါ့ တရေး၊
ဘော်နဲ့သံလေလေ လေးရယ်နဲ့၊
နိုးပြန်ရသေး။ ။

ကြည်လင်ဝင်းပသော သမီးငယ်မှာ အမြိတ်လေးခုရှိသော ဂွမ်းပုံပေါ်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသည်။ သို့သော် အပျိုလှည့်လာသောလူပျို၏နံ့သံကြောင့် လန့်နိုးလာသည်။ လူပျို၏နံ့သံမှာ သူ့ချစ်သူအား အရီအပြုံး ဖြစ်စေမည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် ကလေးငယ်အတွက် အိပ်ဖန်ပျက်စေခဲ့သည်။

ဖိုးတုံ ပေါင်တုံ၊
အပေါင်ဘယ်သွား၊
သရက်သီး ကောက်သွား၊
မှန်း သရက်သီး၊
ဆုံမှာ ထောင်းစားပြီ၊
မှန်း ဆုံ၊
ခြစားပြီ၊

မှန်း ခြ၊

ကြက်ကောက်ပြီ၊

မှန်း ကြက်၊

လေးနဲ့ ပစ်လိုက်ပြီ၊

မှန်း လေး၊

မီးနဲ့ ရှို့လိုက်ပြီ၊

မှန်း မီး၊

ရေနဲ့ ငြိမ်းလိုက်ပြီ၊

မှန်း ရေ၊

မိုးပေါ်ပျံသွားပြီ၊

ကျိုးသောက်၊ အာလောက်လောက်၊

အာလောက်လောက်။ ။

အဖိုးဘယ်မှာလဲ၊ အဖွားကော ဘယ်သွားလဲဟု ပလီတာတာဖြင့် အဖိုးအဖွားထံသွား၍ လိမ်ညာမုန့် တောင်းလေ့ရှိသောကလေးငယ်က ချစ်စဖွယ်မေးပါသည်။ မင်းတို့အဖွား - သရက်သီးကောက်သွားတယ်၊ မရှိဘူးဟု ကလေးချစ်သူ အဘိုးအိုက ပြန်ဖြေလေသည်။ ထိုသို့ အမေးအဖြေပြုရင်း ဆန်းသစ်သောကလေးကဗျာ တစ်ပုဒ် ဖြစ်ထွန်းလာသည်။ ထိုအမေးနှင့်အဖြေကြားတွင် တွေးစရာ စဉ်းစားစရာများ ဖြစ်စေသဖြင့် ကလေးငယ်အား ဦးနှောက်ရင့်သန်စေပါသည်။ တွေးစရာများ တွေးရ၍လည်း ကလေးငယ်မှာ ပျော်မြူးလာသည်။ "အာလောက်လောက်"၊ "အာလောက်လောက်"ဟူ၍ ဆိတ်မြူကလူရင်း ကလေးသူငယ်အား အရယ်အပြုံးဖြစ်စေလေသည်။

ငုံးပဲ့မြီးတို၊

တိုရင် နင်ဆက်၊

ဘုတ်စအိုနီ၊

နီရင် နင်ရက်၊

မှက် မှက်ခေါင်ပြား၊

ဖား ဖားပေါင်ရှည်၊

ဝေလေလေ ဝေလေလေ။ ။

ငှင်းကဗျာကို သီဆို၍လည်း ကလေးငယ်အား ပျော်ရွှင်မှုကို ဖြစ်စေသည်။ ငုံးပဲ့မှာ ငုံးငယ်ကို ဆိုလိုပါသည်။

စာပလောင်း စာပလောင်း၊

စပါးထောင်း၊

စိမ်စာ စိမ်စာ၊

စပါးပြာ၊

ကျွဲကျောင်းကလက်၊ ကျွဲကျောင်းကလက်၊

ထမင်းချက်၊

ချိုးတူး ချိုးတူး၊

ထမင်းခူး၊

ငှက်မ မြီရှည် ရေခပ်သွား၊

ဟားဟား-ဟားဟား။ ။

ငှင်းကဗျာတွင် စာပလောင်းမှာ စာဗူးတောင်း၊ စိမ်စာမှာ စာကလေး၊ ကျွဲကျောင်းကလက်မှာ ဆက်ရက်၊ ချိုးတူးမှာ ချိုးတို့ကို ဆိုလိုပါသည်။ ကလေးငယ်တို့ တွေ့နေကျ၊ မြင်နေကျဖြစ်သော ငှက်ကလေးများ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ပြေးနေပုံ၊ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ကလူချော့မြူပုံ၊ ကျီစယ်ပုံတို့ကို ကြည့်၍ သူတို့၏ လှုပ်ရှားဟန်များမှာ စပါးထောင်းဟန်၊ ထမင်းချက်ဟန်၊ ရေခပ်ဟန်များအဖြစ် မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်လာပြီး ရယ်စရာ ကြည်စရာ ဟားစရာများ ဖြစ်လာပါသည်။ ထိုအကြည့်၊ ထိုအပြုံး၊ ထိုအရယ်၊ ထိုအဟားတို့ဖြင့် ဓနုကလေးငယ်တို့မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။ သန်မာဖွံ့ဖြိုးလန်းဆတ်လာခဲ့လေသည်။

ဝင်းအောင်(အောင်ပန်း)

မှတ်ချက်။ ။၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ အတွဲ(၃၂)၊ အမှတ်(၃၈၁)ထုတ် ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာ (၉၀ မှ ၉၂)ထိ၌ လာရှိသော ဆောင်းပါးကို ပြန်လည်၍ စာစီရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။